

Ved hendes Side staar en Række ansete Mænd og Kvinder, de fleste med akademisk Dannelse, hvis Anskuelser kommer til Orde i det af Foreningen udgivne Tidsskrift: »Mutterschutz«, Zeitschrift zur Reform der sexuellen Ethik.

Da første Hæfte af dette Tidsskrift udkom indeholdende en Programtale af Dr. phil. Helene Stöcker med dette Motto af Nietzsche: »Nicht nur fort Euch zu pflanzen, sondern hinauf — dazu helfe Euch der Garten der Ehe« — vakte det en fuldkommen Storm i alle tyske Blade, kun faa forstod, at Foreningens Formaal er at tilstræbe en højere, dybere og sandere Moral end den bestaaende, de fleste saa i den kun et Forsøg paa at forsvare den saakaldte »Frie Kærlighed«, hvilket Udtryk jo oftest opfattes som ensbetydende med Tøjlesløshed og Usædelighed.

Mange og drøje var de Skældsord, som Pressen udslyngede mod de dristige Kvinder, der vovede offentligt at udtale sig om de vanskeligste Spørgsmaal paa det seksuelle Omraade og angribe den Ordning i Staten, at der kun findes to anerkendte Former for Samliv: Ægteskabet og den reglementerede Prostitution, medens samtidig Tusinder af unge sunde Kvinder, som ikke kan blive gift og ikke vil lade sig drage ned i Prostitutionens Rædsler, foretrækker at give Afkald paa al Kærlighedslykke hellere end at udsætte sig for at boykottes af Samfundets Moralister.

Alligevel har Foreningen vundet stor Fremgang i de tre Aar, den har virket. Der er dannet en Række Kredse af »Bund für Mutterschutz« i Tysklands større Byer, og i Hovedstaden begynder man, særlig paa Grund af det dygtige, praktiske Arbejde, der udføres, at vinde Agtelse for den. Derimod gaar det selvfølgelig langsomt fremad med det, som Foreningen egentlig anser som sit Hovedformaal, at forhedre den sædelige Moral; slikt gaar kun langsomt i en Tid, hvor Hundredvis af Mænd og Kvinder i en By som Berlin daglig gennem Aviserne søger sig en Livsledsager »med Formue« og derefter, naar de har været saa heldige at faa deres

Ønske opfyldt og er indtraadt i Ægtestanden, i dydig Forargelse sætter sig til Dommer over den ugifte Moder. Dog vil de store offentlige Møder, som afholdes af Foreningen, og som altid er stærkt besøgt, sikkert nok efterhaanden øve betydelig Indflydelse.

En af Foreningens Yndlingstanker gaar ud paa at faa indført Moderskabsforsikring. Enhver Kvinde skulde derigennem kunne sikre sig mod at komme til at staa fuldstændig hjælpeløs, naar hun paa Grund af Svangerskab maaske i længere Tid maa opgive sit Arbejde. Denne Tanke har vundet stor Tilslutning. »Der gaar næppe en Uge«, udtalte Dr. Helene Stöcker, da jeg for kort Tid siden havde den Glæde at staa Ansigt til Ansigt med denne Kvinde, hvis ædle Personlighed allerede var mig vel kendt gennem hendes Skrifter, »uden at vi faar Forespørgsel vedrørende Moderskabsforsikringen, og der arbejdes meget med Tanken rundt om i Landet; i en enkelt By, Karlsruhe, agter man at anstille et Forsøg ved Hjælp af private Midler, men selvfølgelig er det Meningen, at det skal være Staten, der overtager det.«

Ja, det er indlysende, at i vor Tid med de mange tusinde kvindelige Arbejdere, vilde en Moderskabsforsikring være en Velsignelse og redde mangfoldige Kvinder fra Fortvivlelse.

Om Foreningens praktiske Arbejde har Maria Lischnewska i Aar udgivet en lille Beretning. — Som det nye og karakteristiske i Arbejdsmaaden fremhæver hun for det første det, at man principmæssig aldrig lader Mødrene, der melder sig til Bureauet, høre et dadlende eller formanende Ord, idet man gaar ud fra, at hvis de har handlet i Letsindighed, da vil Følgerne heraf, deres Forladthed og Lidelser, tale indtrængende nok til dem og bedre end Ord. Har derimod Tillid og Kærlighed været Grunden, da har udenforstaaende endnu mindre Ret til at blande sig deri. I det hele fastholdes den Grundsætning: »Vi er ikke her for at dømme«.

For det andet tilstræber Foreningen at koncentrere alle de Hjælpemidler, der i en Verdensby som Berlin staar til Raadighed for ulykkelige Mødre. Dette er selvfølgelig